

Møde nr. 132 i den Internationale Fredskoalition, fredag den 12. december 2025

Ikke Korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen til den Internationale Fredskoalition. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg vil være jeres ordstyrer i dag sammen med Dennis Small. Dette er vores 132. møde i træk. Tak, fordi I er kommet – både jer, der er veteraner i denne proces, og jer, der er nye. Hvis I er nye, så præsenter jer selv under diskussionen og fortæl os om de aktiviteter, I er involveret i.

Jeg vil gerne minde jer om, hvorfor vi oprettede dette forum for 132 uger siden. Det var for at samle fredsbevægelsen fra hele verden. Uanset hvilken filosofi I kommer fra, hvilken religion, nationalitet eller hvilket sprog, så samles vi for at forene vores kræfter og skabe ægte fred i verden. Hvis det er din mission, er du velkommen her, og vi hilser dialogprocessen velkommen som middel til at nå dette mål.

Der er blevet opnået en hel del i løbet af de sidste 132 uger. Tag jer alle et øjeblik til at dele invitationen med jeres organisationer, jeres venner eller jeres rimelige fjender, og bring dem med ind i diskussionsprocessen i dag. Jeg vil gerne takke Garland Nixon for at genudsende dette i dag.

Vi har en særlig gæst i dag, Alastair Crooke, samt Graham Fuller. Men for at starte mødet vil jeg gerne byde velkommen til Helga Zepp-LaRouche, som er grundlæggeren af Schiller Instituttet og initiativtageren til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Tak. Velkommen til jer alle. Jeg synes, at den internationale situation virkelig er præget af en grad af hysteri, som vi ikke har set i meget lang tid. Det blev demonstreret i går af NATO's generalsekretær Rutte, der deltog i en konference under München-sikkerhedskonferencen i Berlin, hvor han sagde, at vi må forberede os på en krig af samme dimension som de krige, vores bedsteforældre og oldeforældre oplevede – altså Første og Anden Verdenskrig. Vi må forberede os på ødelæggelse i alle hjem, massemobiliseringer, millioner af fordrevne mennesker, ubegrænset lidelse og ekstreme tab. Vi må være forberedte på den krig, som Rusland angiveligt vil føre mod NATO om fem år. Naturligvis fremlagde han ingen beviser for dette.

Dette har sandsynligvis været planlagt i lang tid, men jeg formoder, at den hysteriske tone blev forstærket af den nylige nationale sikkerhedsstrategi for USA, som har sendt det europæiske etablissement i absolut panik. Hvad der står i dette nationale sikkerhedsdokument, vil vi høre fra hr. Crooke, så jeg vil kun berøre det meget kort. Det går grundlæggende ud på, at Kina ændres fra at være en trussel til en økonomisk konkurrent, og at Rusland skal have standset fjendtlighederne. Hovedvægten ligger på den vestlige halvkugle, hvilket desværre indebærer en forestående invasion af Venezuela, hvor det klart er idéen at eliminere BRIKS' indflydelse på den vestlige halvkugle. Det mest interessante aspekt er at afskaffe NATO som en stadigt voksende alliance – eller i hvert fald det indtryk, den giver. Men det hårdeste er naturligvis tonen over for Den Europæiske Union, hvor man forudsiger, at hvis Europa ikke ændrer sin politik, kan man forestille sig, hvor det vil være om 20 år: Der vil være et civilisatorisk Eurasien.

Jeg har brugt lignende sprogbrug tidligere, men ikke på grund af migrationsspørgsmålet, men på grund af [lydtab] Den Europæiske Unions økonomiske og kulturelle politikker. Det er

grundlæggende en hård kritik; den foreslår dog ikke at opgive den transatlantiske alliance, men ønsker klart at ændre den – ikke med det nuværende liberale etablissement, men med oppositionen. Det har naturligvis fået det nuværende etablissement til at gå helt amok. Jeg husker, da den første Trump-regering tiltrådte i 2016, var der en lignende grad af hysteri mellem Demokraterne og Republikanerne i USA. Hvis man talte med en demokrat, kunne man ikke tale med dem, fordi de led af en ekstrem form for det, Ray kalder »Trump-forstyrrelsessyndromet«. Det er præcis det, man ser nu hos europæerne. Det er naturligvis også en gentagelse af det, J.D. Vance allerede havde sagt tidligere på sikkerhedskonferencen i München.

Et udtryk for denne hysteri er en rapport, der blev offentliggjort den 10. december af den danske Forsvarets Efterretningstjeneste. Det er et 62-siders dokument, der grundlæggende for første gang erklærer, at USA er en potentiel trussel mod den danske nationale sikkerhed. Hvorfor? Fordi USA muligvis vil forsøge at trække sig ud af sine sikkerhedsforpligtelser over for NATO, hvilket i lyset af den øgede supermagtkonkurrence i Arktis kunne øge Ruslands vilje til at gennemføre militære provokationer mod europæiske NATO-lande. Argumentet er, som I kan se, ret indviklet, men det afspejler denne tankegang.

Andre ting, der foregår i denne aktuelle optrapning, omfatter: EU besluttede i går på ambassadørniveau at påberåbe sig artikel 122 i EU-traktaten – nemlig at erklære undtagelsestilstand – fordi det betyder, at der ikke længere er behov for enstemmighed, men at man kan gå efter et kvalificeret flertal for at konfiskere (stjæle) de russiske indefrosne aktiver i Europa. Ud over de 120–140 milliarder dollar i Euroclear er der også de private aktiver tilhørende iværksættere og russiske privatpersoner, som tilsammen udgør 210 milliarder dollar. Ungarns premierminister Orbán har allerede sagt, at EU systematisk krænker loven. Den slovakiske

premierminister Fico sagde, at hans land vil gøre alt for at blokere reparationslånet til Ukraine. Og Den Russiske Nationalbank har indledt en retssag i Moskva ved Moskva Byret for at søge erstatning for den skade, EU har påført russiske aktiver. Det er efter min mening ikke det fulde omfang af, hvad Rusland kunne gøre, for man har allerede truet med at iværksætte modforanstaltninger og konfiskere europæernes aktiver. Det kunne virkelig føre til et meget stort sammenbrud.

Ellers bliver briternes rolle mere og mere tydelig. En britisk faldskærmssoldat døde i Ukraine, så den britiske regering måtte endelig indrømme, at man har mindst 100 britiske soldater i Ukraine. Den russiske udenrigsminister Lavrov sagde, at man vil drage de nødvendige konklusioner af det; det betyder naturligvis, at hvis der er nogen »fredsbevarende styrker« fra NATO-landene, der sendes til Ukraine, vil de udgøre legitime mål.

Hovedargumentet i NSS-papiret om, at de europæiske regeringer er små mindretalsregeringer, der har mistet vælgernes legitimitet, blev også demonstreret af en nylig meningsmåling foretaget af *Frankfurter Allgemeine Zeitung*. Den viste, at der er et massivt tab af tillid blandt borgerne på alle niveauer, hvilket vil udgøre en trussel mod demokratiet. Tallene er følgende: 42 % har tillid til Forbundsrådet, 62 % til parlamentet, Forbundsdagen, kun 28 % til regeringen og 22 % til massemedierne. Forfatningsdomstolen har stadig den højeste opbakning, men den er faldet til 62 % fra 81 % for fire år siden.

Jeg vil gerne påpege en anden utrolig ting. Den 8. december optrådte en kvinde ved navn Florence Gaub fra NATO's militærakademi i Rom på det 21. symposium for Bundesamt für Verfassungsschutz, der grundlæggende er Tysklands FBI, hvor hun sagde, at der er behov for en stor propagandainsats for at øge den tyske befolknings tilknytning til efterretningstjenesterne. Hun sagde, at i Frankrig har man tv-

serien *The Bureau*, der viser, hvor fantastiske disse efterretningsfolk er, og i Storbritannien har man James Bond-filmene. Men sådan noget findes ikke i Tyskland, og derfor foreslår hun, at der skal skabes en ny tv-serie, der kan gøre det.

For nylig var der en høring i Parlamentets Kontrolkommission, hvor de tre chefer for de tyske efterretningstjenester – Bundesamt für Verfassungsschutz, BND og MAD – alle eftertrykkeligt advarede i tråd med det, Rutte sagde, nemlig at Rusland er en central trussel mod NATO, og at der foregår sabotage og desinformation. Hvis I husker det, opfordrede jeg i min udtalelse som svar på dokumentet om den nationale sikkerhedsstrategi til – især efter at admiral Dragone, den nuværende chef for NATO's militærkomité, havde opfordret til forebyggende angreb mod Rusland – at det nu var på tide at forlade NATO, fordi det burde have været opløst i 1991, da Warszawa-pagten blev opløst.

Nu, hvor NATO er blevet omdannet fra en defensiv alliance til en klart offensiv alliance, er Tysklands og alle andre landes sikkerhedsinteresser ikke længere identiske med NATO's politik, som risikerer en stor krig. Derfor bør nationerne forlade NATO og erstatte det med en opfordring til en international sikkerheds- og udviklingsarkitektur baseret på principperne i Den Westfalske Fred, der omfatter sikkerheds- og udviklingsinteresser for hvert enkelt land på kloden. For hvis man udelader et land, vil det ikke fungere – som Versailles-traktaten og Paris-konferencen i 1919 har bevist. Hvis man udelader vigtige lande, er det blot et forstadium til den næste krig.

Jeg har inkluderet et link til en utrolig video kaldet *From Foresight to War Fight* (Fra fremsyn til krigsførelse), som er en AI-skabt udgydelse af – efter min mening – skizofrent vanvid, der blander krigsførelse. Den siger, at krig altid vil være et afgørende element i menneskers engagement, at manipulation af følelser og forståelse er lige så vigtig som

militær nægtelse af adgang til vores områder, at den egentlige krigsskueplads er det menneskelige sind, og så videre. Det er en fuldstændig vanvittig video, som jeg synes, folk bør se, fordi den afspejler den nuværende tankegang hos de mennesker, der tror, at de kan lave propaganda for NATO med en sådan video.

Jeg har faktisk undersøgt, hvem der har skrevet manuskriptet. Og hvem fandt jeg? Florence Gaub – den samme kvinde, der foreslår en tv-serie for at forbedre forholdet mellem tyske borgere og efterretningstjenesterne. Jeg synes, det er en afsluttet sag, og jeg tror, det vil hjælpe med at gøre folk virkelig bevidste om, hvad NATO er på vej mod.

eg diskuterede ikke de andre krisesteder – Mellemøsten, hvor situationen naturligvis fortsat er forfærdelig. Våbenhvilen fungerer ikke. Den forestående invasion i Venezuela, som vi kan diskutere i løbet af diskussionsprocessen. Men jeg mener, at det afgørende spørgsmål efter min opfattelse er, at der i betragtning af den absolutte uorden i den strategiske situation er tale om et brud med tidligere sikkerhedsdoktriner i USA. Der er kaos, og faktum er, at ingen af disse dokumenter adresserer BRIKS-landenes og SCO-landenes legitime bestræbelser på at opbygge et nyt system baseret på FN-pagten, de fem principper for fredelig sameksistens og idéen om at skabe en verdensorden, der er menneskehedens rationalitet og kreativitet værdig. Derfor mener jeg, at vi virkelig må diskutere, hvordan vi kan opnå en ny sikkerhedsarkitektur, der tager hensyn til alle landes interesser. Det var det, jeg ville sige i begyndelsen.

Bemærkninger under diskussionen:

[Direkte efter Graham Fuller og Alastair Crooke]

Jeg kan naturligvis kun være enig i det, som I begge har sagt. Jeg mener, at de europæiske eliter lider under deres egen ...

grundlæggende set er det neoliberale system noget, der bliver mere liberalt for hver dag, der går. Når man først har valgt den vej, er det som romantikernes angreb på klassikerne, hvor sandheden, det gode og kærligheden erstattes af det interessante. Og det, der er interessant i dag, er ikke interessant i morgen, så man har erstattet det med noget mere interessant.

Hvis man ser på kulturen i dette liberale internationale samfund, er den blevet mere pervers, mere pornografisk, mere voldelig og mere vanvittig for hver dag, der går. Grunden til, at jeg har lagt denne video af Florence Gaub ind i opfordringen til at opbygge et nyt system, er, at jeg ønsker, at folk skal erkende det. Jeg tror, at udenrigsminister Lavrov engang sagde, at det centrale problem er, at europæerne har forladt de traditioner, man har arvet fra sine fædre og bedstefædre, og har erstattet dem med postkristne værdier. Disse postkristne værdier er: »Alt er tilladt.« Der er ikke længere nogen regler – selv ikke i den regelbaserede orden. Der er ingen aftalte kriterier for noget som helst.

Jeg tror, det har ført til en situation, hvor de lever i en boble. De har isoleret sig på en måde, der er fuldstændig uforståelig for resten af verden. Når man taler med mennesker fra Asien, Afrika eller Latinamerika, siger de: »Hvad sker der med disse europæere? Kan de ikke se, at de har isoleret sig fuldstændigt?«

Hvad er der sket med Tyskland? Tyskland var engang landet med tænkere, digtere og opfindere. De har ladet deres industri blive ødelagt; de har ladet deres energi blive sprængt i luften – denne Nord Stream-rørledning. De forsvarer ikke engang det. Ingen i verden forstår, hvad der egentlig foregår med de europæiske lande.

Efter min mening er man nødt til at adressere denne kulturelle dimension, for det eneste håb, jeg kan se for Europa, er, at vi vender tilbage til vores bedste traditioner – sådan som

asiaterne gør. Kineserne, inderne og perserne vender alle tilbage til deres 3.000-, 4.000- og 5.000-årige traditioner, aktiverer dem og gør dem tilgængelige for deres unge generationer. Ud fra denne styrke definerer de en vision for fremtiden.

Europa har ingen af delene. Vi har afskåret os selv – eller rettere sagt: det var ikke »vi«, det var Congress for Cultural Freedom og lignende organisationer, der afskærede europæerne fra deres egne kulturer. Vi lider under konsekvenserne af det. Hvordan vi er kommet dertil, er en helt anden diskussion, men jeg tror, at den eneste måde, det kan reddes på, er, hvis Europa finder en måde at vende tilbage til sine bedste traditioner.

Vi har vidunderlige traditioner – den italienske renæssance, École Polytechnique i Frankrig, den tyske klassiske periode. Det er tider, hvor vi engang var på toppen af menneskets udvikling i den universelle historie. Men man har smidt det væk. Jeg tror, den eneste måde at afhjælpe det på er, at Europa må vende tilbage og finde en forbindelse til de tider, hvor vi bidrog med noget absolut afgørende til menneskehedens udvikling. Jeg kunne sige meget mere, men jeg synes, det er vigtigt at understrege dette.

[Senere i diskussionen]

Den Westfalske Fred afsluttede 150 års religionskrig i Europa. Det skete, fordi på det tidspunkt var en tredjedel af alt allerede blevet ødelagt – mennesker, landsbyer, dyr. De forskellige krigsførende parter indså, at hvis krigen fortsatte, ville der absolut ikke være nogen tilbage til at nyde sejren.

Der er mennesker i Europa og USA, der er rationelle og erkender, at hvis det kommer til en atomkrig, vil der absolut ikke være nogen tilbage på planeten. Som Ted Postol og andre

klart har bevist, ville en sådan krig hurtigt blive global, og der ville være en atomvinter bagefter, så ingen ville være der til at nyde resultatet.

Jeg tror, at det lige nu er de mennesker, der stadig klamrer sig til denne tabte sag i Ukraine. Du havde [tidligere general] Harald Kujat, der også var formand for NATO's Militærkomité på et tidspunkt; han fremførte netop igen argumentet om, at der fra et militært synspunkt ikke var noget tidspunkt, hvor Ukraine havde noget håb om at vinde denne krig.

Så nu har vi en situation, hvor det er meget klart, at Europa ikke har penge, våben eller mænd til at kæmpe uden USA i en krig mod Rusland. Man har mange mennesker i militæret og lignende funktioner i Europa, der diskuterer indbyrdes, at hvis vi ikke stopper denne konfrontation, vil valget i Europa være mellem Oreshnik i bedste fald og et lille atomvåben i værste fald.

Jeg tror, at det punkt, hvor Putins tydeligt demonstrerede tålmodighed vil nå sin ende, ikke er uendeligt. Man har folk som Karaganov og andre, der allerede taler i klare vendinger. Det er ikke kun Karaganov; Putin selv sagde for nylig, at hvis grænsen overskrides, vil Rusland reagere på alle mulige måder.

Spørgsmålet er derfor, hvordan vi manøvrerer os ud af denne situation. Størstedelen af verden befinder sig allerede i et andet system. BRIKS-landene og SCO-landene repræsenterer det Globale Syd. Der er en dyb overbevisning om, at hvis europæerne – og endda USA – signalerer, at de vil erstatte konfrontation med samarbejde, kan alle problemer på kloden løses, herunder migrationsspørgsmålet og den finansielle krise.

Faktisk er den eneste måde, hvorpå den finansielle krise kan løses i tide, at signalere, at der er vilje til at omorganisere et fuldstændig konkursramt system. Den eneste

måde, det kan ske på – i betragtning af sammenhængen mellem derivaterne og hele den spekulative del – er, at man erkender, at de er så sammenflettede, at man alligevel ikke kan løse det i et enkelt land. Der skal derfor være vilje til at sige, at vi har brug for en ordnet reorganisering, som Franklin D. Roosevelt gjorde i 1933 med Glass-Steagall-loven.

Reorganisér dette system, og gå derefter over til et samarbejdssystem, hvor USA og Kina sammen udvikler Latinamerika. Det ville stoppe migrationsspørgsmålet, fordi folk gerne vil blive hjemme.

På samme måde, hvis Europa ønsker at stoppe migrationsspørgsmålet, bør vi hjælpe afrikanerne med at industrialisere sig og oprette joint ventures mellem BRIKS-landene og de europæiske og afrikanske nationer for at opbygge dette kontinent. Afrika vil have 2,5 milliarder indbyggere i 2050. Det betyder, at der i de næste 25 år vil være 1 milliard flere mennesker – og de vil alle være under 25 år. De vil have brug for produktive jobs, ellers vil migrationsspørgsmålet være helt ude af kontrol.

Så spørgsmålet er, om vi ikke kan appellere til de rationelle kræfter i de vestlige lande om at træde frem og sige: OK, Xi Jinping har foreslået Global Governance Initiative, som er en ramme for, hvordan man kan omorganisere systemet i overensstemmelse med FN-pagten og de fem principper for fredelig sameksistens. Ligeledes har Putin igen talt om behovet for at opbygge en eurasiatisk sikkerhedsarkitektur. Han nævner ikke USA, men Xi Jinping gør det implicit.

Min eneste interesse i hele dette spørgsmål er ikke at analysere i al evighed, hvorfor alt dette ikke fungerer. Min interesse er: Hvordan kan vi gribe ind over for de tænkende mennesker på planeten for at vise alternativet?

[Om hvordan vi kan øge det politiske pres på de nationale

eliter i Vesten]

Absolut. Jeg er meget taknemmelig for dette spørgsmål, fordi det peger på løsningen.

Paven holdt denne fantastiske tale om Nikolaus af Kues i forbindelse med sin prædiken til jubilæumsåret. Det var virkelig bemærkelsesværdigt, fordi han sagde, at der er denne mand fra det 15. århundrede – Nikolaus af Kues – som stadig er meget lidt kendt, men som bidrog med et meget vigtigt begreb: modsætningernes sammenfald (*coincidentia oppositorum*). Han sagde, at dette er en idé, der er meget vigtig og nødvendig i dag, fordi der er et presserende behov for at binde ting sammen, som ikke synes at passe sammen – eller noget i den retning. Det er en omskrivning.

Dette er meget betydningsfuldt, fordi Nikolaus af Kues uden tvivl var det 15. århundredes største tænker. Han var faderen til den moderne videnskab, faderen til den moderne nationalstat og opfinderen af en ny tankegang, som han var fuldstændig bevidst om. Han sagde: »Jeg tænker nu på noget, som ingen før mig har tænkt på.«

Han nåede frem til konklusionen om modsætningernes sammenfald under sin rejse over havet fra Byzans til koncilet i Firenze. Jeg kunne sige meget om det, for den måde, hvorpå det uendelige og cirklen, der bliver uendelig, falder sammen i uendeligheden, er noget, man kan tænke over, når man rejser over havet og ser horisonten. Man ved, at det er en cirkel, men man ser kun en lige linje. Det var i hvert fald sådan, jeg tror, han tænkte filosofisk om det.

Men dette var et vigtigt gennembrud, og han nåede frem til det på det teologiske argumentationsniveau, nemlig at Gud er den Ene. Han sagde andre steder, at det, der skaber kunsten, videnskaben osv., må være af en højere natur end de ting, der skabes. Så implicit sagde han, at den Ene er af en højere orden, og at det menneskelige sind altid kan syntetisere den højere enhed, der skaber et sammenfald, hvor alle konflikter

løses.

For folk, der ønsker at vænne sig til den slags tankegang, findes der en lille skrift af Nikolaus af Kues, nemlig *A Defense of De Docta Ignorantia*

(https://www.academia.edu/127147719/Apologia_Doctae_Ignorantiae_A_Defense_of_Learned_Ignorance_),

som var hans svar til den skolastiske Johannes [John] Wenk, der angreb ham og kaldte ham panteist og kætter. Nikolaus opdagede denne kritik flere år senere og skrev dette svar, hvor han sagde, at aristotelikerne mener, at A aldrig kan være B, og at de altid vil være i modstrid med hinanden, og at man ikke kan løse disse ting.

Men den person, der tænker på Platons niveau, er som en, der står på et højt tårn, og fra det udgangspunkt kan man se den søgende, søgen og det søgte – eller jageren, det jagede og jagtprocessen. Med andre ord har man et helt andet begreb om den dynamiske udvikling af processer, i stedet for at være fastlåst i lineære modsætninger.

Så læs venligst denne artikel, og I vil finde en nem måde at komme ind i Cusas tankegang. Betydningen af det er, at det var en tilbagevisning af Aristoteles. Derfor satte den oligarkiske fraktion i den katolske kirke ham på indeks, da Nikolaus gik bort. På Tridentinerkoncilet blev hans skrifter forbudt, hvilket er grunden til, at han var relativt ukendt i mange århundreder, indtil der kom en egentlig Cusa-renæssance.

Men når paven nu fremhæver ham og siger, at han repræsenterede en produktiv, progressiv tendens – i modsætning til dem, der tyede til korstog – er det en direkte kritik af den fraktion i kirken, der støttede korstogene. Han siger, at måden at se tingene på er Cusanus.

Det begejstrer mig meget, for i omkring 40 år har jeg sagt noget lignende: at dette ikke kun er et akademisk spørgsmål, men at tænkning på niveauet med modsætningernes sammenfald

giver én en måde at nærme sig enhver konflikt på og altid finde den højere løsning, fordi det ligger i menneskets natur, at vi er i stand til at gøre det.

Når man virkelig studerer det, kommer man til den konklusion, at når Xi Jinping taler om sine fire globale initiativer – det globale udviklings-, sikkerheds-, civilisations- og nu også regeringsinitiativ – så er det baseret på en lignende tilgang, som i dette tilfælde stammer fra Konfucius og idéen om, at harmoni kun eksisterer, hvis der er en harmonisk udvikling af familien, staten og forholdet mellem staterne. Det er en meget lignende tankegang.

Derfor tror jeg, at hvis den katolske kirke følger pavens anbefaling om Nikolaus af Kues, kan den få stor indflydelse på at ændre debatten. Når jeg siger, at vi skal tænke over måder at nå frem til denne nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur, tænker jeg naturligvis ikke kun på politikere eller regeringer, for de er fastlåste i deres måder at gøre tingene på. Jeg tænker også på sociale kræfter, der kunne starte denne form for dialog for at bringe menneskeheden ud af det nuværende kaos.

Derfor mener jeg, at det er en velsignelse, at paven har nævnt Nikolaus af Kues. Man kan måske sige, at den nye sikkerhedsstrategi er en velsignelse i forklædning – men henvisningen til Cusa er en sand velsignelse.

[Hvorfor er det så svært at visualisere dit tiende princip?]

Jeg tror, at Alastair Crooke tidligere nævnte, at den nuværende europæiske filosofi er manikæisme. Det er en meget udbredt idé. Man har det Britiske Imperium og den britiske oplysningstid – Thomas Hobbes, John Locke, Adam Smith – som havde et billede af mennesket, hvor mennesket per definition er ondt. Hvis mennesket er ondt, har man brug for en Leviathan – en stærk stat – til at undertrykke de onde mennesker. Hvis

man så tilføjer Joseph de Maistre, siger man, at kun de arvede monarkier og adelen er gode, og at almindelige mennesker alle er onde. Så man tilpasser sit billede af mennesket efter det, man gerne vil forsvare sit styre med.

Så har man manikæerne, der siger, at godt og ondt altid vil eksistere side om side, og at menneskets natur er sådan, at selv om nogle mennesker bliver gode, vil andre beslutte at blive onde, og det vil eksistere side om side for evigt. Ligesom denne virkelig modbydelige video, jeg citerede, fra den lige så modbydelige manuskriptforfatter Gaub.

Dette billede af mennesket er konstrueret. I det tiende princip siger man, at mennesket er godt af natur. Men i betragtning af, at der åbenbart er meget ondt i verden, og at mange mennesker er onde, er det min absolutte overbevisning, at ondskab er et resultat af manglende udvikling. Selv de mennesker, der har besluttet, at de vil være onde og kontrollere verden efter deres luner og deres insisteren på, at deres privilegier er hellige på bekostning af andre – selv disse mennesker, hvis man havde fanget dem i en tidlig alder som babyer og givet dem en anstændig uddannelse, er jeg helt overbevist om, at de ikke ville være blevet onde.

For jeg tror, at alle mennesker har et potentiale. Når et nyt barn bliver født, har det potentiale til at udvikle alle sine evner, og mange i hele menneskeheden har chancen for at blive genier inden for deres eget specifikke område. Så når mennesker holder op med at udvikle sig ... i et barns udvikling, når man har en dårlig lærer eller en dårlig forælder, og den forælder eller lærer ødelægger den oprindelige nysgerrighed, som alle børn normalt har, og derefter gør noget ondt mod barnet, eller barnet udsættes for ting, det ikke kan fordøje.

I dag er internettet en kilde til generationsondskab, fordi Platon på samme måde advarede mod, at børn så de store tragedier, fordi der er så meget tragedie og hævn; det er simpelthen for meget for små børn. Hvis Platon levede i dag og

så, hvad der bliver transmitteret via internettet, ville han være fuldstændig forfærdet.

Men jeg tror, at hvis man skaber et samfund, hvor det gode i stigende grad får lov til at udvikle sig, vil det til sidst blive det dominerende element i samfundet. Det er universets natur. Det er også det, Vladimir Vernadsky eftertrykkeligt argumenterede for: at noosfæren bliver stadig mere indflydelsesrig over biosfæren, og at det er sådan, universet er organiseret. Eller som Gottfried Leibniz sagde: Et stort onde fører altid til, at et større gode opstår og erstatter det.

Universet er altså anti-entropisk, og derfor tror jeg ikke, at det onde vil eksistere for evigt. Jeg tror, det vil ændre sig fuldstændigt, og at udfordringernes natur vil ændre sig. Det vil ikke være sådan, at mennesker er dedikeret til et ondt mål; det vil være helt andre spørgsmål, der vil opstå, når vi bliver mere modne som menneskeart.

[Om Europas medvirken i USA's interventionistiske krige]

Først og fremmest forstår jeg godt, at du er oprørt. Hvis man kommer fra et land, der har været udsat for denne form for militær behandling, er det helt forståeligt. Men man er nødt til at være analytisk og præcis.

For det første forsøger vi i høj grad at få USA tilbage til sin bedre tradition. Pointen er, at Amerika ikke blev grundlagt som et imperium; det blev grundlagt i opposition til det Britiske Imperium. Den amerikanske uafhængighedskrig havde eksplicit til formål at gøre ende på idéen om imperialism og etablere en republik. Den amerikanske forfatning er udtrykkeligt en republikansk forfatning. De grundlæggende fædre – Benjamin Franklin og andre – havde helt andre principper, og de forsøgte at gennemføre dem.

Derefter var det en kamp frem og tilbage mellem det Britiske

Imperium, der forsøgte at få USA tilbage som koloni, og idéen om, at USA skulle overtage det britiske imperiale regeringsprincip. Med det såkaldte særlige forhold mellem angloamerikanerne kunne man styre et unipolært imperium. Der er altså mange modsætninger i den amerikanske historie.

Men hvis man siger, at Amerika er helt dårligt, giver man op på ethvert håb om at forbedre det. Og vi giver ikke op på håbet om at forbedre det. Vi vil bruge 250-årsdagen for Den Amerikanske Uafhængighedskrig og Uafhængighedserklæringen til at minde folk om, hvad Amerika skulle have været, sammenlignet med hvad det blev.

Ligeledes kan jeg ikke være enig i, at europæerne altid går med på disse krige. Hvis man husker, var det Schröder og Chirac, der ikke deltog i »koalitionen af villige« i forbindelse med Irak-krigen i 2003. Grunden til, at man måtte indkalde en koalition af villige, var netop, at disse to lande eftertrykkeligt sagde nej. Det er derfor, at mange europæere – især i Øst- og Sydeuropa – i dag ikke går med i konfrontationen mod Rusland.

Jeg synes, det er vigtigt at sige disse ting, men man skal ikke smide barnet ud med badevandet. Ellers ser man ikke mulighederne. Selvfølgelig fordømmer vi enhver form for interventionisme, men hvis jeg ikke havde håbet om, at selv Tyskland kunne vende tilbage til sin bedre humanistiske tradition, ville jeg sandsynligvis lige så desperat overveje at emigrere. Men som Anden Verdenskrig viste, er det ikke nødvendigvis en god idé; måske er det netop det sted, man emigrerer til, der bliver bombet.

Det er meget bedre at gøre, som præsident Ramotar siger, og forsøge at forbedre situationen, uanset hvor man befinder sig. Det vil jeg gerne understrege, for det er vigtigt at skelne mellem de traditioner, der var destruktive, og dem, der fremmede menneskehedens sag.

Afsluttende bemærkninger:

Faktisk ville jeg argumentere i samme retning, som jeg gjorde i denne opfordring. Jeg havde allerede tænkt over det i dagene før Trumps NSS blev udsendt. Da chefen for NATO's Militærkomité, admiral Dragone, udsendte erklæringen om, at NATO muligvis må foretage et forebyggende angreb på Rusland, sagde jeg, at dette er ved at løbe helt ud af kontrol. Når NATO bliver en offensiv, aggressiv alliance, er intet land, der er en del af den, sikkert.

Tyskland vil – som Ted Postol og Steven Starr gentagne gange har påvist i dette program – blive ødelagt, hvis det kommer til krig. Der vil ikke være noget Tyskland mere. Hvis man er medlem af en militær alliance, hvor dette er konsekvensen, bør man spørge sig selv, om det virkelig er den rigtige alliance at være med i.

Men så kom dette NSS-dokument. Jeg sagde, at det var den perfekte lejlighed til at udsende denne erklæring – ikke blot om at forlade NATO, men om at tænke over, hvordan man faktisk kan afhjælpe de konflikter, der har ført til den nuværende situation.

Jeg tror ikke, der findes delvise løsninger, regionale løsninger eller partielle løsninger. Verden er for sammenflettet. Tag blot spørgsmålet om de to billioner dollars i ubetalelig gæld – det kan ikke løses i ét land. Atomvåbenproblemet kan ikke løses i ét land. Pandemier kan ikke løses i ét land. Internettet placerer os alle i den samme globale landsby; på nanosekunder er vi forbundet med resten af verden.

Derfor har vi brug for en tilgang, der løser verdens problemer som helhed. Det skal være en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som ikke er en statisk idé og ikke blot et regelsæt. Det er en udviklingsproces, hvor sikkerheden

opstår gennem alles udvikling.

Derfor vil jeg opfordre jer til virkelig at læse dette dokument, og hvis I er enige i det, så underskriv det. Og ikke blot underskriv det, men hjælp os med at sprede det så bredt som muligt: send det til jeres kolleger, venner og familie, del det på sociale medier, og hjælp os med at nå ud til andre, der også bør underskrive.

Jeg tror, vi er nødt til at have en seriøs debat om, hvordan en sådan ny sikkerhedsarkitektur konkret skal se ud. De ti principper, jeg har foreslået, er ikke det sidste ord, men de er en opfordring til folk om ærligt at tænke over, hvordan man ville skabe en ny verdensorden, hvis man sad i en regering og faktisk havde ansvaret.

Jeg tror, at den nuværende verdenssituation kun kan afhjælpes gennem en folkelig tilgang. Der er brug for mange mennesker, som beslutter sig for at være statsborgere og tænker som præsidenter, kanslere, ministerpræsidenter – eller ministre for den sags skyld. Det kræver, at man går i dybden med spørgsmålene. Måske er perioden omkring jul og nytår et godt tidspunkt til virkelig at fordybe sig i denne tænkning, for vi har brug for flere statsborgere.